

„Toată lumea ride, cîntă și dansează”

locarea, demontarea și remontarea, nici prelucrarea liberă (prin împresărtare cu aluzii și poante la zi, bine articulate pe armătura supli), cu operații de tehnică dramatică și teatrală, în sine, produc asea stare de surpriză și de încredință — aici asemenea încercări s-au mai făcut (chiar la noi, *Pădăria florentină* și *Au fost odăvă două orfeline* sînt două reușite metalingvistice). De ce, atunci, altă entuziasm pentru *Nu sînt Tural Effel*?

Răspunsul poate descumpăni, într-alt e de simplu: radiația spectacolului nu se doborîrează, cum s-ar crede, atractivității poetice, ingeniozității mijloacelor, ci înșiși mizele lui firești ale ideii. Ecaterina Opruin face o demonstrație cu valoare de simbol, pîtrîndu-și triumfal în arena divertismentului cu un subiect actual, dramatic, putînd de adevăr de viață și avînd spăciu de rezonanță în existența spectacolului contemporan. Tinerii eroi trăiesc patetic și curajoși „alopa ce le e dată” și, în același timp, se raportează la un ideal moral, îndurînd presiunea uriașă a timpului care trece și eroiziunea pe care o produce întrebările ce nu-și

dobîndese niciodată răspunsul definitiv. Fierăște, acestea s-au caldă ale scrierii originare; dar am constatat cu bucurie că valoarea imaginilor mișcătoare, cascada metaforelor, torontal gîselnițelor scenice, propriu-musicalului, nu înecă nuanțele fine ale dialecticii „scîntării fericiții”; cîntat și dansat, sentimental rîndine viu și liber: exaltare, speranță, elan creator, șovăială, deznaidețe...

Apariția unui nou personaj principal, Femeia cu oală, de care pomeneam, e forțată puțin ardoșită și relația subtilă dintre ei. Ea suportă mai greu interferența acestei note de neoașism, oarecum străină a moseferei. Dar, în ultimă instanță, faptul că acest personaj robust, tonic, purtător de curvini al inteligenței populare, se încadrează sau nu perfect în structura edificului dramatic-muzical-coregrafic rămîne secundar. Important e că avem de-a face o operă de sine stătătoare, o partitură cu o mișcare și gravă, în care versurile cîntecelor, cupletele, chiar scheciurile înscenate fac corp comun, componente artistice din serii diverse se absorb reciproc, într-un produs artistic de calitate care satisface o nevoie reală a

publicului, înobilindu-i desfătarea printr-un anume fior, printr-o undă de tulburare.

Sub semnul inspirației, la rîndul lor, cei doi compozitori, Ion Cristinoiu și Milani Dumbavă, au demonstrat că se poate compune „muzică ușoară” sau numai sprintină, voioasă, ci și, cu inflexiuni meditative, cu accente ironice. E drept, la un moment dat, din pricina prea multelor slagăre care repetă motivul melodic, reprezentanții dă, totuși, senzație de absoasă. Multă fantezie coregrafică dovedește și Cornel Patrichi; unele momente dansate traduc foarte expresiv intențiile autoarei.

Factor esențial într-o asemenea montare, decorația lui Andrei Roth creează o senzație iluzie de fast. Socant, în ansamblu, este cadrul monumental, din panouri așezite cu staniol gofrat, cu reflexele lor de ape argintii, în contrast cu podema neagră lustruită. Dar construcția centrală — modulul simbolizînd vîntoarea „case solare” pe care le visează eroul, dar și Turnul Eiffel — precum și labirintul de plastic care însoțesc eroii în scenă, mi s-au părut inadecvate. În schimb, foarte frumoase, rafinate, sînt costumele, concepute de Liana Manțoc.

Stimulați de textul generos și efervescent, precum și de libertatea practică nelimitată pe care le-o oferă formula de spectacol, actorii trăiesc cei dinți starea de euforie de care ne contaminăm. Toată lumea zbură. Toată lumea ride, cîntă și dansează. Toată lumea participă la acest turm al fanteziei. Fiește, în fața ei regizoarea, Gabriela Buzoianu, a cărei încredințată putere de inițiativă teatrală a fost zgîrcită doar de necesitatea de a-și supune soluțiile scenice filtrului unui principiu de unitate.

Stelele montării sînt Ștefan Iordache și Carmen Galin; seducție, temperament, mobilitate spirituală și pofa de joc, dulce răs-

fat și autoperfilarie acerișor — cuplul trece prin toate genurile și speciile teatrale, în toate gamele și registrele comicalului și dramaticului, nu numai executînd un șalon prinre modalități de expresie, ci și parcurînd un itinerariu al trăirilor și al manageriei, între apoteoză sentimentală și doblindirea experienței. Cu forța dramatică a Leopoldinei Bălăntuț, cu salful ei enic, cu autenticitatea ei omenească, Femeia cu oală devine aproape o faptură reală, encordîndu-și loc în memoria noastră afectivă, în ciuda integrării ceva mai anevoioase a personajului în spectacol. Mișcă Popescu, sigur pe uneltele sale profesionale, e în armonie cu blăscăra personajului, bătrînu cu fixații retro și cu absurde, anarhice pretenții. O zonă de farmec semă, grășos, lunatoc, se întălează în jurul lui Sorin Medeleni (Capidon). Strenuși simpatiei, Dan Condărășe și Nicolae Bliescu, în roburi de prezentatori, fac cu ochiul și trimit bezele publicului, într-o amuzantă parodie a figurii „cavalierului”, costum în fric și cu joben. Cele două dansuri „Fie”, „Măști și Tăci”, nu o trăsătoare intrare în scenă și sînt jucate sprîtar de Monica Ghiță și Ilana Dîndreanu. Papil Panduru și Elena Pop — două compozii expresive, cu surprinzător efect satiric. La rîndul lor, Mișu Divulea, Petre Moraru, Lucian Mureșel, Andi Ștefănescu, Ioana Pavelescu și Doina Făgăduar s-au înfădat cu precizie ritmului echipei, reprezentînd o corecție rotită, avîndu-și rostul sîn, într-un mecanism scenic foarte bine pus la punct.

Așadar, „toate se poate, dragă domnișoară...”. Inclusiv, un musical contemporan excelent!

Valeria Duca

SPECTACOLE PENTRU COPII

TEATRUL „ION CREANGĂ”

■ ALBĂ CA ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

versiune scenică

de Ioan Roman

după Frații Grimm

Spre sfîrșitul stagiunii și la început de sezon sînt seboră, Teatrul „Ion Creangă” ne-a făcut o plăcută surpriză, invitîndu-ne să

vedem *Albă ca Zăpada și cei șapte pitici*, unul dintre cele mai frumoase basme pe care le datorăm fraților Grimm, basm ce ar trebui să figureze în repertoriul permanent al unui teatru pentru copii. Versiunea scenică propusă de această dată — comedie-muzicală, text de Ioan Roman, muzică de Vasile Menzel — respectă firul narativ al poveștii istoriceste conștințioasă, dar destul de impresionant, peripețiile frumoșilor fiice de împărat. Pe drumul dintre pagina de curtă și scenă s-a pierdut din grație și din umor, din transparentă și subțiletatea cuvîntului, din amestecul de real și concret, din tot ceea ce face farmecul, nelăterat în timp, al literaturii fraților Grimm.